

Nhắc tới con, trái tim cô lại run rẩy đến đau đớn. Đúng là An vừa sinh con, nhưng con của cô không còn ở bên cạnh cô nữa rồi.

Dì Thúy tinh ý lắm, dì nhận thấy nét mặt của An rất buồn, dì hiểu rằng mình đã nói sai điều gì rồi, dì vội xin lỗi

“Xin lỗi con, không phải dì lắm chuyện rồi xen vào chuyện của người khác. Dì chỉ nói như vậy thôi, con đừng cảm thấy buồn nhé”

Dì Thúy nghĩ rằng, có lẽ con của cô gái cứu dì đã không còn nữa, hay vì lí do nào đó nên cô gái này không được ở gần con nên cô mới buồn như thế.

Nghe những lời dì nói, An lại nhìn xuống ngực của mình, đúng thật là rất căng, căng đến nhói đau. Đã ba ngày trôi qua, là hai lần cô phải vắt sữa đem đi bỏ. Trời ban cho người phụ nữ với bản năng làm mẹ, khi sinh con, tuyến sữa sẽ phát triển, vậy nên phải dùng nó để nuôi con. Suốt một tháng nay ở cùng con, cô luôn dùng dòng sữa của mình cho con uống. Khi con cô không bú nữa, sữa tích tụ nhiều đến mức ngực căng, phải vắt ra bỏ đi. Có lúc cô bỏ đi sữa của mình mà nhớ đến con vô cùng, không biết giờ này thằng bé đã được bú no chưa, có ngoan như lúc ở với cô không, cũng không biết tới đến thằng bé ngủ với ai nữa... Mìn của cô, thật giống mẹ, khổ từ khi còn là một bào thai.

“Dạ không có gì đâu ạ. Thật ra thì...” Không hiểu sao, vừa mới gặp dì Thúy lần đầu nhưng cô có cảm giác rất quen thuộc, cô có cảm giác như đây là người mẹ thứ hai của mình vậy. Dì ấy rất phúc hậu, rất dịu dàng cũng rất giống mẹ cô.

Không biết mọi người ra sao, nhưng An rất tin vào chuyện duyên phận. Giữa thế giới bảy tỉ người, cô lại vô tình gặp được dì. Đột nhiên, cô muốn tâm sự với một người lạ mà mình chỉ mới gặp lần đầu. Cô muốn nói ra những muộn phiền mà cô đã giấu kín bao lâu nay. Kể cả mẹ cô, cô cũng không dám kể. Con người, ai cũng có một giới hạn chịu đựng nhất định phải không? An có cảm giác như cô đã vượt qua giới hạn của mình rồi. Đã rất nhiều lần, cô muốn tìm đến cái chết. Cứ nhắm mắt rồi buông xuôi tất cả, có phải sẽ được nhẹ nhõm hơn không? Nhưng sau đó, nghĩ đến mẹ, nghĩ đến đứa em gái còn ngây dại nên cô không nỡ.

Cô tâm sự câu chuyện của mình cho dì nghe “Thật ra thì con là người đẻ thuê, nên sinh xong là con giao lại cho người ta rồi”

An nghĩ rằng, có lẽ lúc này dì Thúy sẽ không còn có một cái nhìn thiện cảm với cô như lúc đầu nữa. Bởi ai chẳng ghét cái chuyện này, giống như anh vậy, câu đầu tiên mà anh nói với cô, khiến cô cả đời này cũng không dám quên được, đó là “Tôi ghét nhất là loại phụ nữ như cô, vì tiền mà chuyện gì cũng làm được”

Nhưng không, khác xa với những gì cô tưởng tượng, dì Thúy không ghét cô. Ngược lại, dì còn tặng cho cô một cái ôm an ủi. Vòng tay của dì, cũng giống hết như của mẹ, ấm áp vô cùng, khiến nước mắt cô vô thức chảy dài. Lạ thật, cô nghĩ rằng nước mắt mình đã hết từ cái ngày

mà cô bỏ con đi, có sao đến hôm nay, nó lại chảy thế này?

Dì Thúy từng sinh con, nên dì hiểu rõ một người mẹ sẽ yêu con của mình như sinh mệnh, là vì cô gái này có chuyện gì đó bất đắc dĩ nên với chấp nhận làm chuyện đó. Dì an ủi cô “Con buồn lắm phải không, buồn thì cứ khóc đi. Đừng kiềm nén nữa”

Cứ như vậy mà cô khóc với dì, khóc với một người xa lạ mà cô lần đầu gặp mặt.

Xúc động qua đi, cô thấy có cái gì đó không đúng. Cô vội xin lỗi dì. Dì Thúy chỉ cười.

Một hồi sau, dì có chuyện muốn nói với cô “Dì có một chuyện, nếu dì nói ra lúc này thì không biết dì có phải là một kẻ cơ hội không nữa”

“Dì cứ nói đi ạ”

Dì Thúy hơi ngại “Thật ra thì hôm nay dì ở quê lên thăm cháu nội, thằng cháu của dì vừa tròn tháng nhưng mẹ nó lại bị mất sữa. Mà khổ nỗi là cháu dì nó không chịu bú sữa ngoài, cứ khóc cả ngày, không chịu uống sữa nghỉ ngơi gì cả... Nên là... Con giúp dì...”

Dì Thúy chỉ nói ngập ngừng thế thôi, nhưng cô đã hiểu ý của dì rồi. Dì muốn cô cho cháu nội của dì bú sữa. Cô có nên cho không? Liệu rằng Min của cô có giận mẹ khi cô lại dùng dòng sữa của con mà cho đứa bé khác bú không?

Dì thấy cô không trả lời, nên nghĩ là cô không đồng ý “Nếu con không đồng ý thì cho dì xin lỗi nhé. Thứ lỗi cho dì cũng vì lo lắng cho cháu thôi. Con đừng để bụng được không?”

Lúc này, An cười “Không sao ạ, con đồng ý. Dù sao thì bây giờ chân của con cũng đang gãy, không thể đi làm được” Cô tin chắc rằng Min của cô sẽ không giận cô.

Dì Thúy mừng rỡ, dì cảm ơn cô mãi. Đến khi con trai cùng con dâu của dì đến. Dì định giới thiệu với cô, thì tim cô “thịch” một tiếng khi nhìn thấy bọn họ. Là Quỳnh và Đăng. Trên tay anh còn bế Min của cô nữa.

Bây giờ thì cô hiểu tại sao vừa nhìn đã thấy dì Thúy rất quen, vì anh Đăng rất giống mẹ.